

Predikan i Kyrkhults kyrka 2014 av Tobias Bäckström

Septuagesima

"Nåd och tjänst"

Salomos Vishet 11:22-26

Fil 3:7-14

Matt 19:27-30

Ps: 290, 231, 784, 31

"Vi har ju lämnat allt och följt dig!" Den rike mannen har precis gått sin väg, bitter och besviken. Jesus hade uppmanat honom att sälja allt och ge till de fattiga för att sen komma och följa honom. Men det blev för mycket för honom, han ägde för mycket för att kunna skiljas från det.

Och då kommer Petrus att tänka på att, ja men just detta har ju vi gjort! Kanske väntar det en belöning runt hörnet för oss!

Jag vet inte vad Petrus hade väntat sig för svar, men det svar som han fick tror jag översteg alla hans förväntningar. "Ni ska sitta på tolv troner och styra Israels tolv stammar." Jesus som kung och lärjungarna som ministrar i hans regering. Det tycks alltså ändå var så att Jesus talar om lön här, fast vi i god luthersk anda fått lära oss att vi aldrig kan förtjäna oss evigt liv genom aldrig så mycket ansträngningar. "Var och en som för mitt namn skall lämna hus eller bröder eller systrar eller far eller mor eller barn eller åkrar ska få hundrafalt igen och ärva evigt liv. Många som är sist skall bli först och många som är först skall bli sist."

Genom kyrkans historia så har både män och kvinnor på olika sätt verkligen gjort detta: bokstavligt. Avstått från egendom och ett tryggt liv, avstått från att bilda familj för att enbart leva för Gud. Kyrkans klostertradition har sett olika ut under olika tider, men den ha löpt på som en röd tråd ända sedan fornkyrkans dagar.

Ibland blev det fel: som när munkar visserligen inte ägde något personligen men ändå levde sina liv i mer eller mindre lyx tack var de rikedomar som donerades till klostret. Men det man kan se när man läser kyrkohistoria är hur den kyrkliga skutan visserligen ofta kommer ur kurs men hur Gud varje gång är framme med sitt finger och petar den rätt igen.

Gud har gång på gång sänt profeter och reformatorer för att förnya kyrkan på evangeliets grund. Det kan vara en tröst för oss om vi ibland blir missmodiga över Svenska kyrkan.

Franciskus av Assisi var en sådan reformator. Han gjorde just detta som Jesus säger i dagens evangelium: lämnade allt för hans skull. I världens ögon så var han verkligen sist. Men det radikala med Franciskus var att han ändå inte vände världen ryggen. Ofta var det nämligen det som klosterlivet hade handlat om dessförinnan. Man gick i kloster för att dra sig undan världen och leva på klosteregendomen ute på landet. Franciskus och hans anhängare flyttade in i städerna. De ägnade sig åt diakonala hjälpinsatser för de sjuka och fattiga. Franciskus och hans medbröder kom från överklassen eller köpmannaklassen, men när de läste i evangeliet om hur apostlarna skulle avstå från guld, silver eller koppar att ha i bältet (Matt 10:9) tog de efter. De blev de fattiga för de fattigas skull. När de bodde i sina

kommuniteter inne i städerna så förverkligade de vad Paulus beskrev som ”att leva i världen men inte av världen”.

Ja, han ställde sig långt bak i kön och hamnade därför långt fram. Det betyder inte att det förekommer kvotering i Guds rike, utan att saker och ting värderas så olika i den vanliga världen och i Guds rike. Som ung så var Franciskus nöjeslysten och hade som högsta mål i livet att bli riddare. Hade han lyckats med det så hade man varit först, i världens rike, men hamnat sist i Guds rike.

Om det som man tycker är viktigt värderas lågt och det man tycker är oviktigt värderas högt så är det ju inte så konstigt att de sista blir först och de första sist. Det handlar om enkel matematik. Det handlar om vad man värdesätter. Och tyvärr är det väl så att vi inte alltid engagerar oss i det verkligt viktiga, det viktiga i Guds rike.

Men är det alltså så att det väntar en belöning i himlen? Kan vi förtjäna något hos Gud? Vi kan börja med att notera att när Petrus ställer den här frågan: ”Hur blir det med oss?” så har han och de andra lärjungarna redan följt Jesus ett bra tag. Det var inte när han och Jesus träffades första gången vid fiskebåten vid Galileiska sjön och Jesus kallade honom att följa honom och bli människofiskare, det var inte då som Petrus sa: ”Vad får jag för det? blir det någon belöning?” Nej, Petrus följde Jesus för att han var en syndare som var i behov av en frälsare, något han var väl medveten om. Och även om Jesus nu hade svarat att tyvärr Petrus, någon extra bonus väntar inte, så hade han knappast tackat för sig och gått vidare.

Och det tror jag är en avgörande skillnad: följer jag Jesus för att jag är i behov av honom, som en syndare behöver en frälsare, eller gör jag det med syftet att tjäna på det? Det som Jesus sa till Petrus, tror jag som sagt översteg alla hans förväntningar. Även lönen var alltså nåd. Det är som när man tar ett jobb och skriver under avtalet men glömmer att löneförhandla. Och då skulle ju arbetsgivare kunna sätta hur låg lön som helst utan att man kan göra så mycket åt det. Men så får man alltså ändå en lön som överstiger alla ens vildaste förhoppningar.

Men det som vi kan behöva omvärdera är detta om vi kan ge något till Jesus eller inte. Ibland får man ju höra att vi som syndare inte har något att komma med till Gud, vi kan bara vara passiva mottagare. Men, tvärtom så kan vi ge honom allt: vi kan överlåta allt till Gud, våra ägodelar, våra relationer, ja även oss själva. Även om vi inte gör det så bokstavligt som Franciskus gjorde får vi förvalta det vi har i Guds tjänst.

Då kommer du få hundrafalt igen, som Jesus säger. Ja, då kommer han ge sig till dig. Redan här och nu, när du tar emot honom i nattvardens bröd och vin.